

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **A. K.,**
nar., st. přísl. Uzbekistán,
bytem

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2019, č. j. OAM-334/ZA-ZA11-VL13-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- 1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví rozsudku uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

2. Žalobce namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost, kterou spatřuje ve vadách předcházejícího řízení. Žalovaný podle něj místo, aby přesně a úplně zjistil stav věci, vedl řízení tak, že bylo jednostranné a neobjektivní. Informace žalovaného, ze kterých vycházel, nejsou podle žalobce aktuální, některé ani nejsou pravdivé. Konkrétně podle žalobce Informace OAMP ze dne 15. 5. 2018 obsahuje lživé informace a skutečnosti, které jsou v rozporu s dalšími materiály. Žalobce též poukazuje na špatnou situaci v zemi.
3. Žalovaný popírá oprávněnost námitek žalobce a nesouhlasí s nimi. Své rozhodnutí považuje za zákonné, neshledává porušení žádných právních předpisů a odkazuje na obsah správního spisu. Má za to, že byl dostatečným způsobem zjištěn stav věci, byly zohledněny všechny relevantní okolnosti, opatřeny veškeré potřebné podklady a rozhodnutí bylo také řádně odůvodněno. Bylo zjištěno, že žalobce v zemi původu nevyvíjel žádnou politickou činnost, žalovaný proto neshledal důvod pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Informace, ze kterých vycházel, jsou podle žalovaného jednoznačně aktuální. Konkrétně jsou to informace vydané většinou v roce 2018. Žalobce v žalobě poukazoval na to, že Uzbekistán patří mezi deset nejhorších zemí v oblasti dodržování svobody náboženského vyznání. Žalobce je však muslim, přičemž Uzbekistán je převážně muslimskou zemí, žalobce ani žádné potíže v této souvislosti neuvedl. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.
4. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. Důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo, že bratra žalobce dle tvrzení žalobce uvěznili a žalobce má obavy, že by byl při návratu do Uzbekistánu také uvězněn. Žalobce uvedl, že je muslim, politicky aktivní nikdy nebyl. Je rozvedený, má jedno dítě, to žije v Uzbekistánu. K otázce ohledně zdravotního stavu sdělil, že má lupénku. Do ČR měl poprvé přicestovat v roce 2008, pracoval zde jako ochranka. Z počátku zde pobýval legálně, poté mu pobyt nebyl prodloužen a bylo s ním vedeno řízení o správním vyhoštění. V roce 2016 byl ve vazbě.
6. Dne 21. 5. 2019 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, kterým žalobci mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil. V průběhu řízení bylo objasněno, že důvodem odchodu z vlasti v roce 2008 byla snaha o výdělek v zahraničí, o mezinárodní ochranu žalobce požádal v roce 2018, neboť mu skončila platnost pobytového oprávnění, při návratu se obává též problémů z důvodu uvěznění jeho bratra. Tyto důvody však žalovaný neshledal azylově relevantní.
7. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Především soud konstatuje, že rozhodnutí žalovaného považuje za zákonné a přezkoumatelné. Žalovaný při rozhodování zohlednil informace zjištěné od žalobce a vycházel z aktuálních zpráv o situaci v jeho zemi původu. Žalovaný zjistil stav věci způsobem, že o něm nelze mít důvodné pochybnosti. Žalobci byly kladeny otázky týkající se jeho pobytu v ČR, celá řada otázek se týkala také zjištění důvodů, proč odmítá návrat do vlasti, zda tam zaznamenal nějaké konkrétní obtíže, apod. Nelze také říci, že by žalovaný řízení vedl jakkoli jednostranně či neobjektivně. Žalobci byla umožněna součinnost, mohl

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

se vyjádřit ke všem uvedeným skutečnostem nebo je doplnit, bylo též možné, aby využil možnosti seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí.

9. Soud ze spisu zjistil, že žalobci bylo odesláno předvolání k seznámení s podklady rozhodnutí na adresu XX, avšak toto se žalovanému vrátilo zpět s odůvodněním, že na dané adrese je adresát neznámý. Žalobce se následně k seznámení s podklady nedostavil, a tudíž nevyužil ani možnost nějaké další skutečnosti doplnit či vznést proti podkladům námitky. Pokud měl žalobce jakékoli pochybnosti o vedení řízení, bylo na místě, aby je vyjádřil zejména před vydáním rozhodnutí. Soud nadto poznamenává, že napadené rozhodnutí bylo žalovaným řádně odůvodněno a nebyly shledány deficity ani v postupu posuzování jednotlivých možných důvodů pro udělení azylu. Žalovaný zohlednil tvrzené i zjištěné skutečnosti, vyjádřil se k nim a náležitě své kroky a závěry v rozhodnutí odůvodnil.
10. Soud konstatuje, že institut mezinárodní ochrany lze použít pouze v odůvodněných případech. Představuje formu mimořádné pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí, nikoli poslední prostředek k zabránění opuštění území ČR. Není možné jej ani zaměňovat s jinými formami pobytu cizinců, které upravuje zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců. Pokud má žalobce v úmyslu svůj pobyt v ČR opětovně legalizovat, bylo na místě, aby postupoval podle předpisů cizineckého práva, zejména dle uvedeného zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“*
11. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je dle písm. a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo dle písm. b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě že je osobou bez státního občanství ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
12. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Těmi se v souladu s následujícím ustanovením azylového zákona rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy může eventuálně být také soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
13. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, že zde nejsou žádné okolnosti, které by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu. Žalobce nebyl ve vlasti nikterak politicky aktivní, nebyl ani členem žádné politické strany. Během řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

neuevdl, že by měl ve vlasti nějaké potíže týkající se uplatňování politických práv. Tvzení žalobce ohledně uvěznění jeho bratra a potenciální problémy, které by ohledně toho mohl mít žalobce, posoudil žalovaný jako nedůvěryhodné. Žalobce tato tvrzení ničím nepodložil a nebyl ani schopen je upřesnit, natož vůbec sdělit, kdo by jej vlastně měl ve vlasti pronásledovat. Žalovaný se proto domnívá, že tato tvrzení jsou vedena účelově. Žalobce nadto uvedl, že byl v roce 2012 v Uzbekistánu, avšak neměl jakékoli problémy, které by souvisely s vycestováním.

14. Žalovaný též konstatoval, že policie žalobce nikdy přímo nekontaktovala, poukázal rovněž na to, že žalovaný neměl žádný problém s tím nechat ve vlasti své dítě. Soud k tomu uvádí, že pokud by žalobce přesto problémy zaznamenal, bylo třeba, aby se pokusil situaci nejprve řešit se státními orgány Uzbekistánu. Žalovaný věc posoudil zcela v souladu s citovanou judikaturou. Žádost o mezinárodní ochranu je možné využít až subsidiárně v případě, kdy se žadatel pomoci ze strany státních orgánů domoci nemůže buď proto, že vůbec neexistují, anebo z důvodu jejich nefunkčnosti. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005 č.j. 6 Azs 479/2004 - 41 „*aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpát všechny reálně dostupné prostředky ochrany.*“
15. Z výpovědi žalobce je zřejmé, že motivem pro odchod z vlasti nebyly obavy z policie a jakéhokoli pronásledování, neboť tímto důvodem byla snaha najít si v zahraničí zaměstnání, to jen dokládá fakt, že žalobce žádost o mezinárodní ochranu podal až poté, kdy již v ČR neměl povolen pobyt. Žalobu lze proto chápat jako podanou účelově s cílem zabránit nucenému opuštění ČR.
16. Žalovaný se zabýval existencí možného pronásledování a celkovou situací v zemi původu žalobce, vyšel přitom ze závazného stanoviska ohledně možného vycestování žalobce č. ZS37492 a ze zpráv, které jsou součástí spisu a jejichž výčet žalovaný uvedl na straně tři napadeného rozhodnutí, přičemž nedošel k závěru, že by v případě návratu žalobci hrozilo nebezpečí. Žalovaný své rozhodnutí v tomto směru dostačujícím způsobem odůvodnil. Soud podotýká, že zprávy, ze kterých žalovaný čerpal, jsou převážně z roku 2018, přičemž rozhodnutí bylo vydáno v květnu 2019, jedná se tedy o zdroje aktuální. Součástí spisu je též Informace MZV ČR č.j. 119896/2017 – LPTP ze dne 22. 11. 2017, ze které vychází i závazné stanovisko správního orgánu a která nezpochybňuje určitou formu policejního státu, ale zároveň konstatuje, že v případě návratu do země nehrozí občanům Uzbekistánu žádné zásadní nebezpečí, státní orgány se zaměřují pouze na nepřátele režimu. I z dalších zpráv vyplývá, že situace v Uzbekistánu se postupnými kroky spíše zlepšuje, jakkoli se stále nejedná o svobodnou zemi. Soud konstatuje, že v závazném stanovisku ze dne 25. 9. 2017 bylo shledáno vycestování žalobce možné.
17. Žalobce je rozvedený a má jedno dítě, které aktuálně žije v Uzbekistánu, žalobce žádné informace ohledně dítěte neuvedl, je však zjevné, že návratem do vlasti by v daném případě nepochybně nebyly dotčeny jeho rodinné poměry. Soud konstatuje, že zde není ani žádný důvod pro udělení azylu ve smyslu § 13 zákona o azylu.
18. Podle § 14 zákona o azylu: „*Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*“
19. Podle § 14a zákona o azylu: „*(1) Doplnková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,*
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*

20. Podle § 14b zákona o azylu: „(1) Rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

(2) Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

- a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany,*
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,*
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let,*
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h), nebo*
- e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.*

(3) Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci.

(4) V případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.“

21. Soud se dále zabýval tím, zda je v případě žalobce dán některý z důvodů dle § 14 zákona o azylu. Soud předně konstatuje, že na udělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu není subjektivní právo. Žalovaný žádné skutečnosti, pro které by bylo možné udělit azyl dle uvedeného ustanovení, nenalezl. Žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou, je schopen si opatřovat prostředky na živobytí prací. Ke zdravotnímu stavu žalobce uvedl, že trpí lupénkou, nezminil však žádné jakékoli další okolnosti či obtíže s tím spojené, soud má za to, že dané onemocnění nepředstavuje zásadní překážku pro běžný život či výkon zaměstnání. Jakkoli soud nepochybně, že návrat do Uzbekistánu může mít pro žalobce nepříznivé ekonomické důsledky, není existence těchto důvodů azylově relevantní. Soud uzavírá, že v případě žalobce nejsou dány ani žádné důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a § 14b zákona o azylu.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

22. Soud z důvodů shora uvedených proto žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s.
23. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. listopadu 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.